

מילון התחושות המעורפלות

אוקיוליזם

שם עצם. המודעות לקטנות נקודת ההשקפה שלך, שממנה אתה לא יכול להסיק שום מסקנה משמעותית בכלל, על העולם או העבר או על מורכבויות התרבות, כי למרות שהחיים שלך הם אנקדוטה אפית שלא תחזור לעולם, עדיין יש לך מזה רק דגימה אחת שהיא אולי דגימת הביקורת לניסוי הרבה יותר מטורף שמתרחש בחדר הסמוך.

התגלמיות

שם עצם. השלווה העוברית של להיות בבית במהלך סופת רעמים ולהקשיב לגלי הגשם נוקשים על הגג כמו ויכוח בקומה למעלה, שהמילים המושתקות שלו בלתי ניתנות להבנה אבל שאת הפורקן המבעבע למתח שהצטבר עד אליו אתה מבין לגמרי.

טרשת הרגע הנכון

שם עצם. הרגע שבו אתה מבין שאתה שמח עכשיו – ומנסה במודע לנצור את התחושה – מה שמעורר את השכל שלך לזהות אותה, לפרק אותה ולהכניס אותה להקשר, שם היא תתמוסס לאיטה עד שכל מה שיישאר ממנה זה מעט טעם לוואי.

אמבדו

שם עצם. סוג של טראנס מלנכולי שבמהלכו אתה נהיה ספוג לגמרי בפרטים חושיים מלאי חיים – טיפות גשם גולשות במורד חלון, עצים גבוהים כורעים ברוח, ענני שמנת מסתחררים בקפה שלך – ומפנים לרגע את החוויה של להיות חי, מעשה שנעשה אך ורק למען עצמו.

קריאה רעה

שם עצם. תופעה שבה יש לך חיי חברה פעילים אבל מעט מאוד חברים קרובים – אנשים שאתה יכול לסמוך עליהם, שאתה יכול להיות עצמך איתם, שיכולים לעזור לסלק את הרעלים הפסיכולוגיים המשונים שנוטים להצטבר עם הזמן – שהיא סוג של תת תזונה חברתית חמורה שבה אפילו אם תטרוף מזנון שלם של פטפוטים, עדיין תרגיש דקירות של רעב.

כאב ערגה

שם תואר. כשאתה חושב שמישהו כל כך מושך עד שזה די מביא לך עצבים.

טַרְדָּה יִשְׁנָה

שם עצם. עייפות מאותן בעיות ישנות שתמיד היו לך – אותם פגמים וחרדות משעממים שלעסת במשך השנים, מה שהופך אותם לרטובים וחסרי טעם וחיות, כשלא נשאר שום דבר מעניין לחשוב עליו, ולא נשאר שום דבר לעשות חוץ מלירוק אותם החוצה ולשוטט בחצר האחורית, ולהיות מוכן למצוא איזה כאב חדש שאולי קברת לפני הרבה זמן.

הַכַּחֲשָׁת הַקֶּשֶׁר

שם עצם. ההבנה שעלילת החיים שלך כבר לא הגיונית בעיניך – שלמרות שחשבת שאתה עוקב אחרי הסיפור, אתה כל הזמן מוצא את עצמך שקוע בפסקאות שאתה לא מבין, שנראה שאפילו לא שייכות לאותו ז'אנר – שמצריך ממך לחזור ולקרוא מחדש את הפרקים שכבר עברת עליהם כדי להגיע לחלקים הטובים, רק כדי ללמוד שכל אותו הזמן היית אמור לבחור את ההרפתקה שלך בעצמך.

לִיבְרוּסִיס

שם עצם. לרצות שיהיה לך פחות אכפת מדברים – להרפות את האחיזה בחיים שלך, להפסיק להסתכל מאחוריך כל כמה צעדים מפחד שמישהו יחטוף אותם ממך לפני שתגיע לאזור הבטוח – ובמקום זה להחזיק את החיים שלך בשעשוע ובקלילות כמו כדורעף, להשאיר אותם באוויר עם התערבויות חולפות ומהירות בלבד, קופצים בחופשיות בידיים של חברים טובים, תמיד תוך כדי משחק.

וְרֵמוֹלָדוֹן

שם עצם. התסכול על שצילמת משהו מדהים כשאלפי תמונות זהות כבר קיימות – אותה שקיעה, אותו מפל מים, אותו עיקול של מותן, אותו תקריב של עין – מה שיכול להפוך נושא ייחודי למשהו חלול וזול ורדוד, כמו חתיכת ריהוט בייצור המוני שבמקרה הרכבת בעצמך.

וְלִיקוֹר

שם עצם. העגמומיות המוזרה של חנויות ספרים משומשים, שאיכשהו נספגו במעבר הזמן – מלאות באלפי ספרים ישנים שלעולם לא יהיה לך זמן לקרוא, שכל אחד מהם נעול בעידן משלו, כרוך ומעומד ומיושן כמו חדר עתיק שהסופר נטש לפני שנים, נספח נסתר שמטונף ממחשבות, שנותרו בדיוק כמו שהיו ביום שבו תפסו אותן.

שִׁיבָה־שִׁלְבָה

שם עצם. תחושת השיבה הביתה אחרי טיול שנשמעת בו רק כדי לגלות שהוא מתפוגג מהר מהתודעה שלך – עד שאתה צריך להזכיר לעצמך כל הזמן שהוא קרה בכלל, אפילו שזה הרגיש כל כך חי רק לפני ימים אחדים – מה שגורם לך לרצות להיות מסוגל להשליב את עצמך בחזרה בצורה חלקה בחיי היומיום, או

מילון התחושות המעורפלות

פשוט להחזיק את החלון פתוח לנצח ולתת לסצנה אחת לשבת מעל הבאה בתור, כך שכל הימים שלך יעברו יחד ולעולם לא תצטרך לצעוק "קאט"!

נצליל

שם עצם. מחשבה חוזרת ונשנה שמגיעה אליך רק מאוחר בלילה – מטלה שעבר זמנה, אשמה מנדנדת, עתיד חסר צורה ומאיים – שמסתובבת מעל הראש במהלך היום, שמנקרת לך באחורי המוח בזמן שאתה מנסה לישון, שאתה יכול להתעלם ממנה בהצלחה במשך שבועות ואז להרגיש את הנוכחות שלה מרחפת מחוץ לחלון וממתינה שתסיים לשתות את הקפה, מעבירה בשקט את הזמן בבניית הקן שלה.

ניווט עיוור

שם עצם. לגלות שאתה מוטרד מהמוות של מישהו יותר משהיית מצפה, כאילו הנחת שהם תמיד יהיו חלק מהנוף, כמו מגדלור שאתה יכול לחלוף על פניו במשך שנים עד הלילה שבו הוא סוף סוף מחשיך, ומשאיר אותך עם נקודת ציון אחת פחות כדי לנווט בעזרתה – אתה עדיין יכול למצוא את הכיוון אבל אתה מרגיש ממש הרבה יותר סחוף.

פָּארוּ

שם עצם. התחושה הזו שלא משנה מה אתה עושה, זה תמיד שגוי – שכל ניסיון להתקדם לך בנוחיות דרך העולם יסתיים רק בשבירה של איזה טאבו בלתי נראה – כאילו יש איזו דרך ברורה קדימה שכולם רואים חוץ ממך, וכל אחד מהם נשען לאחור בכיסא שלו וקורא כדי לעזור, מתקרר, מתקרר, מתקרר!

אמצעקיץ

שם עצם. סעודה שנערכת ביום ההולדת העשרים ושישה שלך, מה שמסמן את הנקודה בה הנעורים שלך סוף סוף מאבדים את התוקף כתירוץ הגיוני – כשאתה צריך להתחיל לקצור את היבול, אפילו אם הוא בקושי היכה שורש – והנקודה שבה הימים שלך יתחילו להרגיש קצרים יותר כשהם יעברו, עד שאפילו האבקנים שבאוויר יזכירו לך את השלג המתקרב.

מסתוריניות

שם עצם. תסכול מכמות הזמן שלוקח להכיר מישהו – להעביר את השבועות הראשונים בפטפוט בפתח הפסיכולוגיה שלו, כשכל שיחה נוספת היא כמו להיכנס לחדר המתנה אחר, שכל אחד מהם קרוב קצת יותר למרכז הבית – כשהיית רוצה פשוט להתחיל משם ולפלס את הדרך החוצה, להחליף את הסודות העמוקים ביותר קודם, לפני שנרגעים בתוך האגביות, עד שצברת מספיק מסתורין במהלך השנים כדי לשאול אותו מאיפה הוא, ומה הוא עושה לפרנסתו.

קשיחת סמסה

שם עצם. סוג של שלד חיצוני פסיכולוגי שיכול להגן עליך מכאב ולהכיל את החרדות שלך, אבל שתמיד נסדק בסוף תחת הלחץ או שהזמן מרוקן אותו – והוא ימשיך לגדול שוב ושוב עד שתפתח מבנה רגשי מתוחכם יותר, סביב עמוד שדרה חזק וגמיש שנבנה פחות כמו מצודה ויותר כמו צבר בתים על עץ.

שתיקיה

שם עצם. מצוינות לא מובחנת מהסוג שסובב סביבך כל יום בלי הצטיינות יתרה – הכשרונות החבויים של חברים ועמיתים, קטעי הסולו החולפים של שחקני הרכבת התחתית, הרהיטות הזריזה של משתמשים עלומים, תיקי העבודות שאיש לא ראה של אמנים בהתהוות – שיוכרו כיצירות מופת אם רק יישבח אותם קרטל הטעם הפופולרי, שמניח שהברקה היא איכות נדירה ויקרה מפז, ובטעות מתעלם מתכשיטים קבורים שהם אולי לא חסרי פגם, אבל עדיין מושלמים, איכשהו.

פיצקראלד

שם עצם. תמונה שאיכשהו נתקעת לך עמוק במוח – ואולי נשטפה לשם מאיזה חלום או שספר הבריח אותה פנימה, או ששיחה סתמית נטעה אותה שם – ואז היא גדלה לחזון פראי ולא בר ביצוע שממשיך להתגלגל לך הלוך וחזור בראש כמו כלב שתקוע במכונת שעומדת להגיע הביתה, ופשוט מחכה להזדמנות לקפוץ קפיצת ראש לתוך המציאות.

תמונית המפתח

שם עצם. רגע שנראה בלתי מזיק בזמנו אבל שבעצם סימן סטייה לעידן חדש ומוזר בחייך – שהתחיל להתגלגל לא בגלל סדרת הארות מפתיעות, אלא בגלל שינויים שאי אפשר לגלות בין יום שגרת אחד לאחר, עד ששנים שלמות מהזיכרון שלך יכולות להידחס לקומץ תמונות שאי אפשר למחות – מה שמונע ממך מלהריץ לאחור את העבר, אבל מאפשר לך לנוע קדימה בלי חציצה אינסופית.

גנוסיסיה

שם עצם. רגע של מודעות לכך שלמישהו שהכרת במשך שנים עדיין יש חיים פנימיים, מסתוריים ואישיים, ואיפשהו במסדרונות האישיות שלו יש דלת נעולה מבפנים, גרם מדרגות שמוביל לאגף של הבית שמעולם לא חקרת לגמרי – עליית גג לא גמורה שתישאר לנצח לא ידועה לך, באופן שיוציא אותך מדעתך, כי בסופו של דבר לאף אחד מכם אין מפה או מפתח מאסטר, או איזושהי דרך לדעת בדיוק איפה אתם נמצאים.

אנקדוחה

מילון התחושות המעורפלות

שם עצם. שיחה שבה כולם מדברים אבל אף אחד לא מקשיב, ורק מניחים מילים לא קשורות כמו במשחק שבץ נא כשכל שחקן שואל חתיכות מאנקדוטות אחרות כדי להגדיל את הניקוד שלו, עד שלאף אחד מאיתנו אין יותר מה להגיד.

עצבות קטופרית

שם עצם. העצבות על זה שלעולם לא תדע באמת מה אנשים אחרים חושבים עליך, בין אם זה טוב, רע, או אם הם חושבים עליך בכלל – שלמרות שאנחנו מהרהרים אלה באלה בחדות של מראה, התמונה האמיתית של איך אנחנו יוצאים מגיעה אלינו מרוככת ומעוותת, כאילו כל מראה עסוקה בהתפתלויות ומנסה בייאוש להסתכל לעצמה בעיניים.

אָנְמוֹיָה

שם עצם. נוסטלגיה לזמן שמעולם לא הכרת. דמיין שאתה נכנס דרך תמונה לטשטוש בגוונים חומים, שם אתה יכול לשבת בצד הכביש ולהסתכל במקומיים חולפים על פניך. מי שחי ומת לפני שמישהו מאיתנו הגיע לכאן, מי שישן בחלק מהבתים שבהם אנחנו ישנים, מי שמסתכל באותו הירח, מי שנושם את אותו אוויר, מרגיש את אותו דם בוורידים שלו – וחי בעולם שונה לגמרי.

העתקיות

שם עצם. תסכול מהידיעה שאתה מתאים בכזאת קלות לסטריאוטיפי אפילו אם מעולם לא התכוונת, אפילו אם זה לא הוגן, אפילו אם כל האחרים מרגישים אותו דבר – כל אחד מאיתנו דופק בדלתות ומבקש כסף וכבוד ותשומת לב, לובש תחפושת בטוחה וצפויה כי אנחנו עייפים מלענות על השאלה, "מה אתה אמור להיות"?

לבדכזה

שם עצם. התחושה העקשנית אך עדינה של להיות לא במקום, לא מתואם לסביבה שלך כמו כלב ים על החוף – מתנוודד, מגושם, דעתך מוסחת בקלות, מצופף בתוך קבוצה של מנוודים אחרים בלי היכולת לזהות את השאגה האופפת של מקום המחיה המתאים לך, שבו תרגיש בבית מבלי מאמץ, בצורה זורמת וזוהרת.

אתתיה

שם עצם. רמז שיחתי לכך שיש לך משהו אישי לומר על הנושא אבל אתה לא רוצה להרחיב – הנהון מודגש, אנקדוטה שמסופרת עד החצי, אמירת "אני מכיר את התחושה" מסתורית – שאתה ממקם בשיחות כמו הדגלים הקטנים ההם שמזהירים חופרים ממהו שקבור מתחת לאדמה: אולי מכבל שמספק אנרגיה לבית שלך באופן חשאי, אולי סבי אופטי שמתקשר לאיזו מדינה זרה.

ידעתידות

שם עצם. תחושת המתקנות המרירה של הגעה לכאן בעתיד, כשסוף סוף תוכל לקבל תשובות עובדים בעולם האמיתי – למי תהפוך אחותך התינוקת, מה החברים שלך יעשו בסופו של דבר, לאן הבחירות שלך ייקחו אותך, בדיוק מתי תאבד את האנשים שלקחת כמובנים מאליהם – מידע שהוא יקר מפז שאתה רוצה באופן אינסטינקטיבי לחלוק עם כל מי שלא עשה עדיין את המסע, כאילו יש איזה חלק ממך שהתנדב להישאר מאחור, שעדיין נשאר מוצב בנקודה נשכחת איפשהו בעבר, ועדיין מחכה בלהיטות לחדשות מהחזית.

דאגָרולוג

שם עצם. ריאיון דמיוני עם תמונה ישנה של עצמך, דמות חידתית שעדיין חיה בבית הגרגירי עם הצבע המטושטש שבו גדלת, שבטח מבלה את רוב היום שלה בלתיהות איפה אתה ומה אתה עושה עכשיו, כמו סבתא זקנה שהילדים שלה חיים רחוק וכבר לא מתקשרים יותר מדי.

פאָטה אורָגְנָה

שם עצם. הבזק של רגש אמיתי שמבליח במישהו בצד השני של החדר, לכוד בעצלות באמצע שיחה קבוצתית, כשהעיניים שלו נוצצות בפגיעות או בציפייה שקטה או בשעמום קוסמי – כאילו אתה יכול לראות את מאחורי הקלעים דרך רווח בין הווילונות, להסתכל בעוזרי הבמה מחזיקים את החבלים שלהם בהיכון, בשחקנים בתחפושות חוזרים על השורות שלהם, וברסיסי תפאורה משונה לאיזו הפקה אחרת בכלל.

שיממוניות

שם עצם. האווירה המוזנחת ומפחידה במקום שבדרך כלל הומה מאנשים, אבל עכשיו נטוש ודומם – מסדרון בית ספר בשעות הערב, משרד שהאורות שלו כבויים בסוף השבוע, מגרשי משחקים שוממים – תמונת לוואי רגשית שגורמת להם להיראות לא רק ריקים אלא סופר ריקים, כשכמות האוכלוסייה שלילית, חסרה באופן בולט כל כך עד שהיא זוהרת כמו שלטי ניאון.

מעבר ההטיה

שם עצם. תופעה שבה החוויה שחיית נראית מקרית באופן מוזר ברגע שאתה כותב אותה על דף, מה שהופך טרגיקומדיה אפית לרצף של דמויות על דגם של רכבת, שהורכבו בכיתות הזעירות ובמקומות העבודה שלהן, ועכשיו משוטטות בדרכים שחוקות ורעועות משל עצמן – שלוות, גנריות ולא ממוקדות.

כפיחה

שם עצם. שיחה תיאורטית שאתה משמיע באופן כפייתי בראש שלך – ניתוח חדשני, דיאלוג של פורקן, תשובת מחץ הרסנית – מה שמהווה סוג של כלוב חבטות פסיכולוגי שבו אתה יכול להתחבר יותר לעומק עם אנשים מאשר במגרש הקטן של חיי היומיום, שהם משחק זהיר עד כדי תסכול של זריקות כדור מטעות, נגיעות פסולות, ומשיכות זמן מכוונות.

הלם התלהבות

שם עצם. פרץ האנרגיה כשאתה תופס הצצה ממישהי שאתה מחבב – ריגוש שמתחיל בבטן שלך, עולה דרך הריאות ומבזיק לחיך ספונטני – מה שמבלבל את המעגלים הלא מעוגנים שלך ומפתה אותך לרדוף אחר התחושה עם עפיפון ומפתח.

הארטורם

שם עצם. מערכת יחסים או חברות שאתה לא מצליח להוציא מהראש שלך, שחשבת שהתפוגגה לפני הרבה מאוד זמן אבל עדיין איכשהו חיה לא גמורה, כמו אתר קמפינג נטוש שהגחלים הלוחשות בו עדיין מסוגלות להצית את היער באש.

עודיקרה

שם עצם. הרצון שהזיכרון היה יכול לזרום לאחור. זה נראה לנו מובן מאליו שהחיים נעים קדימה. אבל אתה זז כמו חותר, פונה אחורה: אתה יכול לראות איפה היית, אבל לא לאן אתה הולך. את הסירה שלך מכוונת גרסה צעירה יותר שלך. קשה שלא לתהות איך החיים יראו אם תשב עם הפנים לכיוון השני...